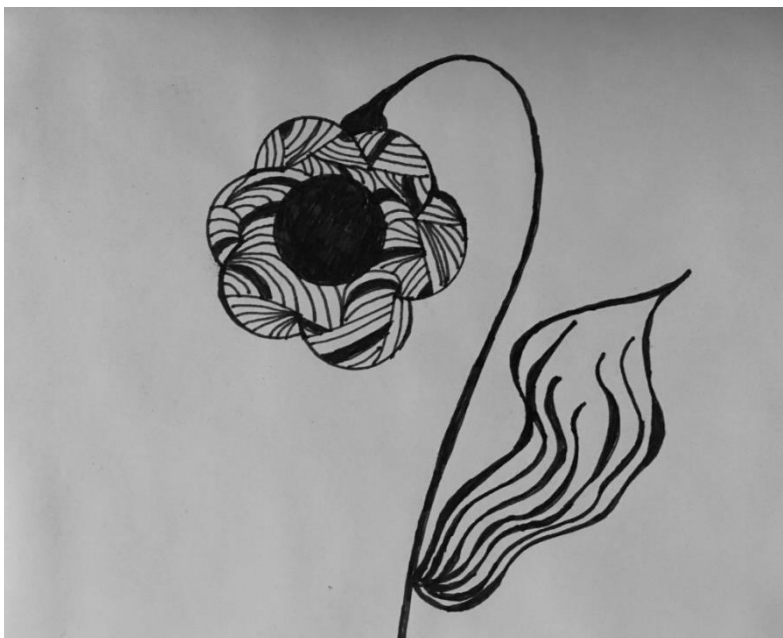

Den lille
poesibog
Digte i frit fald

Champagne og fyrværkeri

Jeg drikker champagne, fordi jeg kan.

Der er intet fyrværkeri kl 12 og der er mørkt omkring mig.

Jeg ønsker mig stjerner og drikker champagne, fordi jeg kan.

Jeg fryser under min dyne

Jeg fryser under min dyne og drømmer om tusindårsplaneter, som omfavner min nat med bløde stemmer.

Ønsker mig, at den hvide dame bærer mig i sin favn og tager mine mareridt fra mig.

Jeg fryser under min dyne igen.

Der er stemmer i min nat

Der er stemmer i min nat.

Er det børn, der har mareridt

eller er det den hvide dame?

Ugen i haiku – et hverdagshaikudigt

Mandag

Kaffen damper varmt.
Første tår brænder tungen.
Det er jo mandag.

Tirsdag

Dagen er slut nu.
Månen sender mig i seng.
Kys fra Manden min.

Onsdag

Arbejdsdag er slut.
Løber forpustet til tog.
Jeg henter i dag.

Torsdag

Snart er det weekend.
Kan vi slippe for indkøb?
De får knækbrød med.

Fredag

Det er Disney sjov.
Fejrer weekend i sofa.
Midt i slik og knus.

Lørdag

Skyerne er grå.
Blomsterne blomstrer i trods.
Sommeren er dansk.

Søndag

Det er jo godt nok.
Klippet hæk langt om længe.
Børn, liv, kys og kaf'.

Uden nede og oppe

I en glasklokke, der ikke kan tegnes,
svæver jeg i tomrum. Som en kvæstet fjer,
holdt oppe af ingenting.

Ingen og ingenting kan nå mig, når
alt kan nå mig og alting kan holde mig nede.

Det er ikke længere mig. Det er dig.
Det er jer. Og I er ikke længere
mig.

Jeg er ikke mig. Længere. Jeg er
bare en fjer uden jer. I et tomt
rum af ingenting og alt.

Uden nede
og oppe.

Fugle på træk

Har de mon et mål?

Følger de mon magnet- og insektstrømme?

Følger de vind og varme?

Lever og dør. Lever, spiser og dør.

Lever, spiser, parrer sig, skider, flyver, lever og dør.

Den onde trætte syge cirkel

at sygdommen bare bliver ved og ved, som om den slet ikke ved, at jeg er dødtæt af, at sygdommen bare bliver ved og ved, som om den slet ikke ved, at jeg er dødtæt af,

Et hverdagsdigt om en lille sorg, om tab og savn i hverdagsglimt

I dag fandt vi vores kat i haven.

I morgensol lå hun i skygge af hækken og sov.

Drømmende og tryg.

Og død.

Hendes lille kattehjerte havde givet op midt i natten.

I et lille bitte øjeblik gjorde menneskehjernerne det næsten.

Gav op.

Midt i morgensol.

Men det er liv og død.

Eller er det i virkeligheden bare liv?

Og er livet bare døden. Også.

Hvad kan barnet forstå.

Hvad kan jeg selv forstå?

At tab og sorg og savn er liv.

At ulykkeligt liv også er liv.

At liv også er ulykkeligt.

Drømmende og tryg.

Og død.

Vi lagde fløjlsrøde roser ved hendes drøm.

Og i morgensol sagde vi farvel.

Ugen i dagens første kaffe

Mandag

Drikkes lige hurtigt nok, da der også skal være tid til at tjekke om, der nu også er 2 styk strømper med i Barnets skiftetøjspose.

Og så skidt med, at det ikke er 2 ens. Det er jo kun til nødstilfælde...

Tirsdag

Drikkes lidt langsommere i dag – er så småt begyndt at vænne mig til, at ugen er i gang igen.

I dag er der jo også styr på skiftetøjet.

Onsdag

Åh onsdag. Du er nu meget dejlig.

Og det er du godt nok også kaffe! Vi er jo stadig kun nået til onsdag, hvis man skal være helt ærlig...

Torsdag

Tager mig tid til at drikke 2 kopper i dag. Luksus på en dag, hvor jeg ovenikøbet skal aflevere Børnene inden arbejde.

Men også lidt nødvendigt, det er jo torsdag og ugens 4. dag, der skal klares.

Fredag

Sådan kaffe! Vi klarede det, du og jeg. Vi er nu næsten nået til weekenden. Det der arbejdsliv er såmænd meget udmærket, men weekenderne er helt klart min favorit.

Men du er nu også meget go' fredag. En tår kaffe mere?

Lørdag

Umm. I dag er der tid til at nyde varmen stige op fra koppen og lade den danne dug på brillerglassene. Og tid til, at duften af kaffen får tid til at brede sig og gøre mig lykkelig,

Åh altså dejlige lørdag.

Søndag

Søndag, søndag, søndag. Du er på en måde en kopi af lørdag og så alligevel helt din egen.

Og så med kaffe...

Et lille digt til årstiden

Jeg higer og søger.

I jakkelommer og i dametasker.

I skuffer og skabe.

I baglommer og forlommer.

I rygsækken og i den lille fine håndtaske fra julefrokosten.

Under sofaen og i de glemte sager bag kommoden.

O' læbepomade, hvor er du?

Vinterferie i Haiku

Haiku nr. 1

Åh pandekager
Med syltetøj og sukker
Vinterferie!

Haiku nr. 2

Nattøjet er på
Men det er jo ikke nat
Vinterferie!

Haiku nr. 3

Sygdom, feber, snot
Det gør skam slet ingenting
Vinterferie!

Haiku nr. 4

Brors kobberbryllup
Vækker med sang og kaffe
Vinterferie!

Haiku nr. 5

Venners kærlighed
Tid til snak og ro og vin
Vinterferie!

Haiku nr. 6

Fejre fødselsdag
10 år og stor og lille
Min familie!

1000 ord om den lille hunreje, som faktisk havde begyndt sit liv som en hanreje

Den aften, da den lille tibende hunreje af slægten Palaemon adspersus i underordenen ægte rejer, svømmede sin aftentur i kirkens smukke glasmosaik, var det en usædvanlig smuk aften.

Den lille hunreje tog sit første svømmetag helt præcist samtidig med, at den første time i aftensolen begyndte.

Byens første skumringstime

Udenfor gik solen ned bag byens hustage og aftensolen lagde sin fortryllelse over byen. Her i den første skumringstime blev alle sanser vækket nænsomt til live. Aftenluften smagte af løsnet jord, som hele dagen var forsøgt brudt op af vintergækkers og krokus' små spæde stængler og vinden gemte stadig på en lille flig af dagens varme, som smøg sig forsigtigt om de forbipasserendes kinder.

På kirkegården kunne man dufte blomsterne på den nydækkede grav sige deres sidste farvel til verden og følge med døden tilbage til evigheden. Trafikkens summen faldt forsigtigt sammen med blomsterduften og eskorterede dem på vej.

En smuk aften

Solens lys fik træernes nøgne kroner til at skinne, som var de i virkeligheden byens glemte prinser.

Fortryllede af en ensom og bitter troldmand til at stå i vejkanten og dagen lang bare se på byens liv uden nogensinde at få lov at tage del i det.

Kun om natten blev de glemte prinser vakt til live, men ved endnu en ond besværgelse var de uden mulighed for at kunne bevæge andet end deres gyldne hoveder. Aldrig ville de være en del af den strøm af liv, som løb forbi på gaden foran dem. De må se på, mens det, der blot ligner vindens bevægelse i grenene i virkeligheden, er deres fortvivlede forsøg på at slippe fri af stilheden og være med.

Altid vil de bare stå der i genskinnet fra hustagene og se på. Ikke inde, ikke ude, bare ved siden af.

Smukt var det nu alligevel at se på aftensolens forandring af den lille by.

I farver

Alt det vidste den lille hunreje slet ikke noget om. Hun bare så og ikke mindst mærkede i hele hendes lille rejekrop, hvordan solnedgangen oplyste farvepartiklerne i glasset, nærmest som om de blev vækket for første gang.

Hele vejen yderst fra rejeskallen, hendes lille hårde exoskelet, til nervesystemet i hendes lille bitte rejehoved kunne hun mærke farverne vågne. Den lille hunreje kunne høre, hvordan farverne strakte sig og rakte ud mod lyset for hver at få bare lige lidt mere med af det livgivende lys fra den nedgående sol.

De søgte efter lyset med en sønderrevet fortvivlelse, som fik den lille hunreje til at spekulere på, om de mon helt havde glemt, eller måske bare aldrig havde fået at vide, at i morgen kommer solen igen med nyt liv, nyt lys og ny varme?

Hun vidste ikke, om hun burde viske forsigtigt i deres små farve-partikel-ører, at de ikke skulle være bange, at i morgen ville de se solen igen. Men hun gjorde det ikke. Hun frygtede, at de skulle miste deres farver, at hun skulle miste deres farver og alting igen ville blive som før.

Hun tilgav hurtigt sig selv sin egoisme og tillod sig derpå at nyde lyden af deres farveekspllosioner fuldt ud.

Midt i et hav

Så der var hun, den lille grå hunreje med de bladede gæller. I den smukke mosaik i højre side af den 900 år gamle kirkes kor. Bygget først som klosterkirke af frådsten i 1080, brændt ned og siden genopbygget i munkesten i sin nuværende form. Og præcist i dette øjeblik genstand for en eksplosion af farver.

Midt i et hav af flydende farver som bølgende og skvulpende malede hendes lille rejekrop i bløde smukke nuancer af orange, gul, lyserød, lilla i en uendelig strøm eksploderede omkring hende.

Det mørke og dagen

Bølger og skumsprøjt skubbede den lille hunreje længere og længere ind gennem farverne, indtil solen var gået helt ned og mørket lagde sig over byen. Roligt lagde mørket sig over lyset med en stille brutalitet, som ikke lod sig modsige. Som der ikke fandtes modværge mod.

Den lille hunreje mærkede, hvordan farverne gav slip og gav op. Kravlede tilbage til det, de var før.

Den lille hunreje gav også slip og gav op. Rullede sine 5 centimeter sammen om ingenting og sov i en drøm om guldkrønte prinser, blomsterdufte og farver og huskede næste morgen intet og alt.

På et stisystem i tasmørke

På et stisystem i tasmørke, går jeg lige ud og frem. Måske ville jeg lige så gerne gå tilbage, gå til siden eller bare gå i stå. Måske.

Men jeg kan ikke.

For på alle andre veje ligger halvsovende næsehorn, som ånder røg, når de snorkende trækker vejret. Så jeg bliver, hvor jeg er.

Fra træernes mørke skygger letter store fugleflokke med vinger tunge af træthed.

Og i opstigningen mod den vågnende sol, ser jeg hvor de, besværet, men vedholdende børster trætheden, mørket og melankoli af vingerne.

Jeg efterligner dem, mens jeg flyver imellem dem og sammen forbereder vi os på, at det bliver nat igen.

Varmefri

VARMEN VANDRER HEN OVER MIG.
VÆDER MINE LÆBER MED PERLER
AF SVED.

OG SÅ NOGET MED IS

JORDBÆRIS OG
CHOKOLADEIS. SORBET.
I STERNINGER I ISVAND.
is. is. is. is. is.

Et digt om efterår

Et digt om efterår er om vinterstøvler, om sjap og træt økonomi. Om vandpytter og regnfrakker og røde paraplyer, med tung regn som løber ned af det våde stof over stiverne, inden det lander i store pytter på vejen.

Et digt om efterår, hvor våde katte ligger i ly under buske, som prøvende og forsigtigt allerede er begyndt at smide de første blade.

Det er om vind, som køler mine kinder, indtil solen får et øjeblik til at varme dem op og minder mig om varmere tider.

Et digt om efterår er om at løfte fødderne op, når man cykler igennem store vandpytter og glæde sig, når bilernes fart igennem vejens store vandsamlinger ikke går ud over en selv.

Et digt om efterår er om at starte morgenen med en kop varm kaffe for at veje op for, at man i rent trods går rundt i kolde bare tæer.

I haven

Jeg er stadig i haven – denne gang i en duft af poesi.

I en andens verden

Af sommerfarvede morgenfruer

Rabarber i mit ukrudt

Smeltede tulipaner

Og væltede pæoner

Glemmer jeg lidt om alt

Selv endda de vinterblege ben

Her i duften af syren

Sænker sig ned

